

lighed af Levealderen. Men dertil kommer, at man ogsaa maa se socialt paa det, og at Levealderen for de daarligst stillede Befolkningsklasser øjensynligt ikke er nær saa stærkt forlænget som for de bedre stillede. Levealderen for de daarligst stillede Befolkningsklasser har aldrig været saa stor som for de sidstnævnte; men Forlængelsen er sikkert heller ikke saa stor. Der findes ikke nogen helt god ny Statistik paa dette Omraade. Den bedste er den gamle Sygekasseinspektør, daværende Læge Sørensen: De økonomiske Forhold og Beskæftigelsens Indflydelse paa Dødeligheden. Den er noget forældet, den er fra 1884. Det sidste Værk, jeg har kunnet finde i Biblioteket om denne Sag, nemlig Harald Westergaards „Mortalitæt und Morbilitæt“ fra 1901, gentager Sørensen's Statistik med fuld Tilslutning og bekræfter det ved en hel Række andre Eksempler fra Danmark og Udlandet. Sørensen skriver Side 14 i denne Bog: „Den relative Dødelighed er i lavere Samfundslag (Arbejderklassen) mellem 50 og 100 pCt. større hos begge Køn end i mellemste Samfundslag.“ Han har inddelt Samfundet i tre Lag: Underklassen, Mellemlassen og Overklassen. I det underste Samfundslag er Dødeligheden altsaa mellem 50 og 100 pCt. større end i det mellemste. Det gælder København; for Provinserne er Forskellen noget mindre. Der maa i den første Statistik undtages et Par enkelte Grupper, som jeg ikke behøver her at komme nærmere ind paa. Af alt dette vil det imidlertid fremgaa, at Forholdet ikke er saa lige til, at man kan bevise Nødvendigheden eller Rimeligheden af at forhøje de 60 Aar til 65 med den almindelige Paastand, at Tiden er forandret og Levealderen forlænget, derfor maa vi ogsaa kunne forhøje Aldersrentealderen med de 5 Aar. Det passer aldeles ikke. Det er ingen urimelig Konservatisme at blive staaende paa, hvad vi har haft nu i 31 Aar. Der er ikke sket saadanne Forandringer i det sociale Liv paa dette Omraade, at det begrundes nogen væsentlig Forøgelse.

Men gør jeg mig skyldig i en urimelig Konservatisme, maa jeg sige, at jeg er i godt Selskab, set fra den højtærede Indenrigsministers Standpunkt. I Søndags blev der afholdt et stærkt besøgt politisk Møde i Stubbekøbing-Kredsen, hvor der blev vedtaget en Resolution, som bebødte Stubbekøbing-Kredsens Folketingsmand, den højtærede Justitsminister, Løftebrud, idet han, sagde Befolkningen nede i hans Valgkreds, har brudt det Løfte, han forud for sidste Valg afgav om at ville blive ved de 60 Aar, naar Aldersrentespørgsmaalet kom frem.

Jeg har ladet undersøge lidt nærmere, om Befolkningen, der vedtog denne Resolution, som jo er meget skarp — for det er skarpt at bebrejde en Justitsminister Løftebrud —, har Ret, og jeg maa desværre indrømme, at den har Ret, hvis da Justitsministeren deler Indenrigsministerens Standpunkt, hvis han ikke i Ministerraadet har taget sit Forbehold og under den fremtidige Behandling af denne Sag vil blive staaende paa det Løfte, som han afgav til Vælgerne forud for sidste Valg. Jeg har ladet det undersøge, ikke efter et socialdemokratisk Blad, hvis Referat man maaske vilde mene ikke var tilstrækkelig objektivt, men efter et Højreblad og efter et Venstreblad. Der var to Talere ved den Lejlighed — det var et Møde i Horbelev den 16. September 1920 umiddelbart forud for det sidste Folketingsvalg. Dette Spørgsmaal kom paa Tale, Vælgere interPELLEREDEROM. Den konservative Kandidat, Proprietær Mygind, udtalte som Svar paa Interpellationen, at han vilde bevare 60 Aars Alderen som Grænse for Alderdomsunderstøttelsen. Saaledes er det refereret i det Blad, som er hans Partiorgan, „Lolland-Falsters Stiftstidende“. Den højtærede Justitsminister svarede, at han haabede paa en stigende Skala for dem, der venter længere, end til de er 60 Aar. Justitsministeren stod altsaa ganske klart paa det Standpunkt, at ved 60 Aar skulde Retten indtræde, men han vilde gerne have en stigende Skala ganske i Overensstemmelse med den forrige Regerings Lovforslag for dem, som ventede længere. Dette er Referatet i „Lolland-Falsters Folketidende“ for 17. September, altsaa den højtærede Justitsministers eget Partiorgan. Staar jeg paa en urimelig Konservatisme, gør den højtærede Justitsminister det altsaa ogsaa, og jeg maa ogsaa for hans egen Skyld og for den gode Morals Skyld her i Landet meget haabe, at den højtærede Justitsminister bliver staaende paa denne „urimelige“ Konservatisme.

Jeg tror, at jeg paa Sagens nærværende Standpunkt kan indskrænke mig til disse Bemærkninger. Det videre Arbejde skal jo gøres i Udvalget, og jeg gentager, at det er det Partis Ønske, hvortil jeg hører, at Sagen maa blive fremmet i indeværende Rigsdagsamling, men med de nødvendige Ændringer, som vi fra vor Side har ført frem.

Vesterager: Der er fremkommet forskellige Indvendinger mod de Udtalelser, jeg fremførte forleden, og jeg bliver nødt til ganske kort at gennemgaa enkelte af disse. Jeg skal holde mig til de strengt